

≡ SARAH LADD ≡

De erfgename
van
*W*interwood

ROMAN

De erfgenamen van Winterwood

Andere romans van Sarah Ladd:

De directrice van Rosemere

De gezelschapsdame van Willowgrove

De winkel in Blinkettstreet

Het woud van Emberwilde

De lerares van Fellsworth

De weversdochter van Amberdale

De gouvernante van Penwhythe Hall

Sarah Ladd

*De erfgename van
Winterwood*

Roman

Vertaald door Jetty Huisman

KokBoekencentrum Uitgevers – Utrecht

Vertaling: Jetty Huisman
Beeld omslag: Arcangel Images, © Laura Kate Bradley
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: ZetSpiegel, Best

Derde druk, 2019

ISBN 978 90 435 3162 7
ISBN (ebook) 978 90 435 3163 4
NUR 342
www.kokboekencentrum.nl

© 2014 Voorhoeve – 2019 KokBoekencentrum Uitgevers
Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Heiress of Winterwood* bij
Thomas Nelson, onderdeel van HarperCollins Christian Publishing.
© Sarah Ladd, 2013

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij KokBoekencentrum vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

Darbury, Engeland, februari 1814

Katherine ging sterven. Er was niets wat Amelia Barrett daartegen kon doen. Ze depte het voorhoofd van haar beste vriendin met een vochtige doek. Een enkele traan trok een brandend spoor over haar wang. Haar armen en benen voelden loodzwaar, zo moe was ze. Ze snakke naar een moment rust, maar ze durfde nu niet te gaan zitten.

Buiten kletterde een ijskoude regenbui, opgejaagd door rukwinden vanaf de heide, tegen de muren van Winterwood Manor. Nog maar kort geleden neuriede die wind nog zachtjes wiegenliedjes. Nu, in het grauwe ochtendlicht, bezorgde zijn treurige geloei haar koude rillingen.

In de verte klonk een huilende baby. Het geluid weerkaatste tussen de eeuwenoude muren van Winterwood. Het kind zou wel herstellen van de moeilijke dagen die achter hen lagen, maar dat Katherine een nieuwe zonsondergang zou meemaken was onwaarschijnlijk.

Amelia masseerde haar slapen alsof ze daarmee de herinnering aan het rampzalige kraambed wilde uitwissen. Angstige uren waren overgegaan in vertwijfelde dagen en inmiddels was

haar vriendin buiten bewustzijn en ademde ze steeds zwakker. Elke haperende ademtocht klonk alsof het de laatste was.

Het flakkerende haardvuur wierp schaduwen op Katherines lijkkleke wangen. Het zweet droop langs haar hals en haar vuurrode lokken plakten tegen haar klamme voorhoofd. Amelia doopte haar doek in een schaal met water en bevochtigde de koortsige huid van haar vriendin. Bij die aanraking trilden Katherines oogleden even. Amelia trok haar hand geschrokken terug en liet zich hoopvol op haar knieën naast het bed vallen.

‘Katherine!’ Amelia pakte haar bij de hand. ‘Katherine, kun je me horen?’

Een kreun ontsnapte aan Katherines gebarsten lippen, waarna ze kuchte. ‘Waar is de brief?’ Haar stem klonk schor.

Amelia klopte geruststellend op de zak van haar jurk. ‘Hier.’
‘Geef hem de brief. Beloof je dat?’

‘Natuurlijk.’

‘En mijn baby?’ Een snik verstikte Katherines zwakke stem. ‘Zorg voor haar alsjeblieft. Straks heeft ze alleen jou nog maar.’

Een felle pijn greep Amelia naar de keel zodat ze amper adem kon halen. Ze gaf een kneepje in Katherines bezwete hand. ‘Ik geef je mijn woord.’

Katherine ademde langzaam uit en sloot haar ogen.

Het leek of de lucht ijler werd. De dood kroop loodzwaar, verstikkend de kamer in. Hij verschool zich in de schaduw, waar hij bleef dralen als een onwelkome gast. Afwachtend.

Amelia’s handen trilden. Ze balde ze tot vuisten om het beven te stoppen. Waarom greep God niet in? Hoe kon het dat Hij haar alweer een geliefde afnam? Ze zou een wanhopig gebed opzenden als ze dacht dat dat zou helpen. Maar ze had de schaduw van de dood al te vaak gezien. Bidden had geen van de mensen van wie ze had gehouden het leven gespaard. Ze had niet de illusie dat het na deze nacht anders zou gaan.

Ze slikte een brok in haar keel weg en begon een tekst voor

te dragen. Katherine zou er troost uit putten, ook al had zijzelf er niets aan. ‘De HEERE is mijn Herder,’ begon ze. ‘Mij ontbreekt niets.’

Katherines gebarsten lippen vormden langzaam, haperend de volgende regel. Ze hield haar ogen gesloten. ‘Hij doet mij neerliggen in grazige weiden, Hij leidt mij zachtjes naar stille...’

Ze zweeg. Haar moeizame ademhaling verzwakte tot een oppervlakkig zuchten en hield toen op.

Amelia staarde naar het levenloze lichaam. Er trok een tinteling door haar ledematen, daarna voelde ze niets meer. Ze was zo verbijsterd dat ze zich niet kon bewegen. En tranen had ze niet meer.

De lugubere stilte werd plotseling doorbroken door het gehuil van de baby. Ze schrok op. Aandachtig, eerbiedig bijna drukte Amelia een kus op Katherines voorhoofd, waarna ze het laken over het lijkleke gezicht van haar vriendin trok.

Ja, goedheid en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven. Ik zal in het huis van de HEERE blijven tot in lengte van dagen.

1

Darbury, Engeland, november 1814

Amelia wist wat haar te doen stond. Ze had dat eigenlijk al geweten sinds kapitein Graham Sterling in Eastmore Hall was teruggekeerd.

Haar plannetje zou vast slagen. Het moest wel slagen. Ze had het grondig doordacht en kon werkelijk alle mogelijke tegenwerpingen beantwoorden. Nu alleen de kapitein nog overhalen.

Tot haar spijt had ze haar voornemen niet kunnen verbergen voor Helena, haar jongere nichtje.

‘Dit is belachelijk. Absolute waanzin!’ Helena’s rode krullen dansten wild bij elk woord dat ze uitsprak. ‘Hoe kom je erbij om zoiets zelfs maar te overwegen, laat staan in praktijk te brengen?’ Ze wierp haar borduurwerk op het tafeltje naast de sofa en sprong overeind. ‘Kapitein Sterling denkt vast dat je gestoord bent. En wat dan?’ Helena maakte een gebaar toen Amelia wilde tegensputteren. ‘Dat zal ik je vertellen: dan heb je geen man, geen geld en geen vooruitzichten meer.’

‘Ach, overdrijf toch niet zo.’ Amelia verschikte de slapende baby in haar armen. ‘Als je zo doorgaat wordt Lucy nog wak-

ker. Ik wil liever niet dat ze uit haar doen is als ze straks haar vader voor het eerst ziet.’

Helena snoof. ‘Niet opeens een ander onderwerp aansnijden, Amelia Barrett. Er is niks aan de hand met dat kind, maar blijkbaar wel met jou. Ben je je verstand verloren? Hoe kom je bij het idee om hem ten huwelijk te gaan vragen? Een volslagen vreemde nog wel? Dat hoort gewoon niet.’

Amelia legde Lucy in haar wiegje. ‘Kapitein Sterling is geen vreemde. Tenminste, niet echt. Trouwens, ik ben vastbesloten. Houd er nu maar over op. Wil je dat dekentje even aangeven?’

Helena griste een geel gebreid dekentje van het rozenhouten tafeltje en gooide het in de richting van haar nicht. ‘En wat denk je dat mijnheer Littleton ervan zal denken? Over vijf weken al, Amelia! Ben je soms vergeten dat je over vijf weken gaat trouwen? Lieve kind, een gesprek onder vier ogen met een andere man is toch niet gepast, laat staan...’

‘Sst! Rustig nou maar.’ Amelia vermeid Helena’s blik terwijl ze het gesprek weer op de kapitein bracht. ‘Het is helemaal niet onfatsoenlijk als kapitein Sterling me een bezoek brengt. Hij heeft er juist recht op zijn dochter te ontmoeten. Ze is tenslotte al negen maanden en hij heeft haar nog niet eerder gezien. Bovendien heeft mijn voorstel aan kapitein Sterling een zakelijk karakter, niets meer. Als hij het afwijst is er niets aan de hand. Edward hoeft er dan niets van te weten.’

Helena zette grote ogen op. ‘Niets aan de hand? Niets aan de hand? En je reputatie dan? Ik moet er niet aan denken wat er gebeurt wanneer de roddelaars er lucht van krijgen. Hij zou kunnen denken...’

‘Hij zou van alles kunnen denken, Helena, en dat doet hij ongetwijfeld ook. Maar ik kan toch niet werkeloos toezien? Ik moet iets doen, anders haalt hij Lucy voorgoed hier vandaan. Dat zou ik vreselijk vinden. Bovendien, ik kan mijn belofte aan Katherine toch niet verbreken?’

Een pruilmondje ontsierde Helena's fraaie gelaatstrekken terwijl ze haar neus in de lucht stak.

'Mevrouw Sterling mag dan een goede vriendin van je geworden zijn, maar je kende haar nog geen jaar toen ze stierf. Ik vraag me af of ze zou willen dat je zo ver zou gaan om je belofte aan haar te houden.' Ze boog zich voorover en dwong Amelia haar aan te kijken. 'Om nog maar te zwijgen over het feit dat je die man, die kapitéín, nog nooit ontmoet hebt. Wie weet is hij wel een monster... een schurk, die misbruik zal maken van je goedgeefsheid. Waarom zou je je zo'n lot op je hals halen en je vermogen op het spel zetten als je al een goede partij hebt gevonden met Edward Littleton?'

Helena's waarschuwing trof doel. Had Amelia al haar bezwaren niet ook stuk voor stuk overwogen? Ze rilde bij de gedachte dat ze straks mogelijk met een hardvochtige man getrouwd was. Maar Katherine had toch juist hoog opgegeven van het karakter van de kapitein? Had ze hem niet vriendelijk en rechtschapen genoemd?

Amelia klemde haar lippen op elkaar. Ze was bereid dat risico te nemen. 'Zo vreselijk zal hij niet zijn, nichtje, anders was Katherine nooit met hem getrouwd. Bovendien dient hij in de koninklijke marine. Je hebt het nieuws toch ook gehoord? Hij is zeker maanden, wellicht jaren van huis, tenminste zolang het oorlog is. We zullen ongetwijfeld grotendeels een eigen leven leiden.'

'Maar mijnheer Littleton dan, Amelia! Denk ook eens aan hem.' Helena sprak op warmere toon verder. 'Hij houdt van je, daarvan ben ik overtuigd. Waarom behandel je hem zo on aardig en zet je een gelukkig huwelijk op het spel voor een kind dat niet eens familie van je is?' Helena liep op Lucy af, keek even naar de baby en trok haar dekontje recht. 'Het spijt me dat ik zo cru tegen je moet zijn, maar ik geef te veel om je om je zomaar je gang te laten gaan zonder ertegen te pro-

testeren. Je hebt zo'n mooie toekomst voor je, waarom riskeer je dat allemaal?

Amelia opende haar mond om haar nicht tegen te spreken, maar sloot hem weer. Ze kon niet ontkennen dat haar bezwaren steekhoudend waren. Hoe kon ze Helena doen inzien voor welk dilemma ze stond? Natuurlijk zou ze het aanbod van Edward Littleton nooit hebben geaccepteerd als ze geen genegenheid voor hem had gevoeld. Nog steeds maakten zijn knappe gelaatstrekken en hartstochtelijke aard romantische gevoelens bij haar wakker. Maar naarmate de trouwdag dichterbij kwam, rees de twijfel. Enkele van zijn beslissingen, zoals zijn weigering Lucy na hun trouwen op Winterwood te laten wonen, deden haar afvragen of hij wel zo'n goed karakter had en een geschikte echtgenoot zou zijn. Dat haar lieve Lucy misschien moederloos moest opgroeien, net als zijzelf, boezemde haar schrik in.

Nee, ze was ervan overtuigd dat ze de juiste koers had uitgestippeld, hoe moeilijk ook. Nu moest ze alleen nog een gênant gesprek met de kapitein verduren.

Van buiten klonk geschreeuw, gevolgd door het knerpen van wagenwielen over het grind van de oprit voor het huis. De vrouwen wisselden een blik. Voorbereid of niet, het was zover.

Met een paar stappen was Amelia bij haar nichtje en nam haar bij de hand. 'Geen woord hierover, beloof je me?'

Helena glimlachte flauwtjes. 'Ik wou dat jij naar mij luisterde, nicht, maar je bent duidelijk vastberaden, dus je hebt mijn woord. Denk in ieder geval na over wat ik je heb gezegd.' Haar lichtgele mousseline rok ruiste toen ze de kamer uit liep.

Amelia's muiltjes maakten amper geluid terwijl ze over het Italiaanse vloerkleed naar het raam liep. Ze lichtte een punt van het groene velours gordijn op en zag nog net de achterkant van een koets, vochtig glanzend van de regenbui van die morgen, halt houden voor de entree van Winterwood Manor.

Ze streek een lok uit haar gezicht en dwong zichzelf rustig adem te halen. Hoezeer ze er ook tegen opzag, ze moest de kapitein zien te overtuigen. Snel liep ze naar de teakhouten secretaire om te controleren of Katherines brief nog op zijn plek lag.

Een klop weerklonk in de gelambriseerde kamer. De deur ging open en James, de oude butler, verscheen in de opening. ‘Kapitein Sterling is hier voor u, juffrouw.’

‘Wil je hem binnenlaten? En vraag Sally of ze thee brengt.’

Toen de mahoniehouten deur achter hem dichtviel liep Amelia naar de slapende Lucy en nam haar in haar armen. Er klonken voetstappen op de houten vloer in de gang. Ze ging rechtop staan. Daar was James weer, maar Amelia zag hem amper. Ze had alleen aandacht voor de lange figuur die achter hem in de deuropening verscheen.

Kapitein Sterling stapte in het licht. Ze had verwacht dat hij blond was, zoals zijn broer, of gezet, zoals zijn vader vroeger, maar hij was geen van beide. Zijn donkere krullen vielen op de hoge kraag van zijn grijze rokjas en hij had lange bakkenbaarden en geprononceerde jukbeenderen. Zijn levendige grijze ogen, onder lange zwarte wimpers, schoten van Lucy naar haar en weer terug naar het kind. Zijn gladgeschoren kin was gebronsd door de zon; het resultaat van ettelijke maanden op zee. Ze had min of meer verwacht dat hij zijn uniform zou dragen, maar hij was gekleed als een heer.

Amelia voelde een nerveuze rilling toen ze hem zag. Wekenlang had ze zich voorbereid op deze ontmoeting. Ze had zorgvuldig bedacht wat ze ging zeggen en daar eindeloos op geoefend. Maar waar ze niet op voorbereid was, was het effect van de doordringende blik in zijn grijze ogen. Ze haalde diep adem, vatte moed en liep op hem af terwijl ze een glimlach op haar gezicht toverde. ‘Eindelijk ontmoeten we elkaar. Amelia Barrett.’

Hij boog en keek haar even aan. Zijn aandacht ging echter

niet uit naar de gastvrouw, maar naar het kind dat Amelia in haar armen droeg. Amelia verschikte haar even zodat de kapitein het kind beter kon zien. Op dat moment bewoog Lucy en opende haar ogen.

Amelia liep nog dichterbij hem toe en legde het kind in de armen van haar vader. 'Kapitein Sterling, mag ik u voorstellen? Uw dochter, Lucille Katherine Sterling.'

Een glimlach krulde om zijn mond. De kapitein pakte het kind aan en begon het te wiegen. Even keken vader en dochter elkaar in de ogen, maar al snel verloor Lucy haar belangstelling en keek geboeid naar een stoffen knoop op zijn jas. Hij beroerde met zijn vingertoppen de koperen krullen die onder haar kanten mutsje vandaan piepten. 'Ze heeft rood haar.'

Amelia knikte. 'Net als haar moeder.'

Lucy begon te wurmen in haar vaders armen en stiet een schrille kreet uit. De kapitein verstijfde. 'Wat is er aan de hand?' Hij hield het kleine lijfje met gestrekte armen van zich af, waarop Lucy's gezicht vertrok en ze luid begon te huilen. Zijn ogen werden groot; hij was duidelijk in paniek. 'Waarom huilt ze?'

Amelia kon met moeite een glimlach onderdrukken. Had hij nooit een baby in zijn armen gehouden? 'Ze moet gewoon even wennen, meer niet. Mag ik?'

De kapitein, die niets liever wilde dan het kind aan haar overdragen, legde haar in Amelia's armen en deed een stap achteruit. Amelia troostte het kind tot ze stil was. Ze wees de kapitein op een leunstoel bij het vuur. 'Neem alstublieft plaats.'

Amelia legde Lucy in de wieg naast de stoel van de kapitein en keek op toen het dienstmeisje Sally met een presenteerblad met thee en koekjes binnenkwam. Ze richtte zich direct tot het meisje, blij met de afleiding. Uit haar ooghoeken zag ze echter hoe de kapitein zich over zijn armleuning boog en zijn dochtertje aandachtig bekeek.

Amelia deed alsof ze een en al aandacht was voor het dienst-

meisje en het theeservies, maar hield vader en dochter zijdelings in de gaten. De kapitein schonk zijn dochter voor het eerst een glimlach, en werd onmiddellijk beloond met een grimas. Daarna pakte hij een houten paardje uit de wieg. Lucy greep het, keek er even verwonderd naar en begon er toen mee op een plantenbak te slaan. Amelia's hart sloeg op hol. Het tafereel gaf haar het gevoel dat ze een indringer op het landgoed was, in plaats van de rechtmatige erfgename. Omdat ze een afleiding zocht zodat ze even niets hoefde te zeggen, stuurde ze het meisje weg en liep ze naar de haard om het vuur op te porren.

‘Dat is niet helemaal waar.’

Met de pook in haar handen keek Amelia op van het haardvuur. ‘Pardon?’

‘U zei: “Eindelijk ontmoeten we elkaar”, maar dat klopt niet. Waarschijnlijk herinnert u het zich niet, maar we hebben elkaar eerder gezien.’

Met een kletterend geluid hing ze de pook weer in het haardrekje. ‘Is dat zo?’ Amelia streek een lok haar van haar blozende wangen en schonk een kopje thee voor hem in. Doorgaans een eenvoudig karweitje, maar doordat haar handen zo trilden kostte het haar moeite niets van de dampende vloeistof op het schotelkje te morsen.

‘Tot mijn twaalfde jaar heb ik in Darbury gewoond. Ik herinner me u nog; u was toen niet veel ouder dan mijn Lucy nu.’

Amelia reikte de kapitein zijn thee aan, schonk een kopje voor zichzelf in en ging in de fauteuil tegenover hem zitten.

Hij keek even over zijn schouder. ‘Is uw oom niet thuis?’

Amelia schudde haar hoofd. ‘Oom George is voor zaken naar Leeds. We verwachten hem morgen terug. Mijn tante is er ook niet, zij bezoekt een kennis.’

De kapitein strekte zijn gelaarsde benen. Hij leek zich te ontspannen. ‘O. In ieder geval heb ik van mijn broer begrepen dat ik u in feite mijn dank verschuldigd ben, niet uw oom.’

De vlammen kropen van haar hals naar haar gezicht. Ze sloeg haar ogen neer. 'U bent mij niets verschuldigd, mijnheer.'

'Ik kan u niet genoeg bedanken voor al uw zorg voor mijn vrouw. En voor wat u voor mijn dochter gedaan hebt. Zo veel goedheid kan ik nooit belonen.'

Ze voelde zich verlegen worden bij al die lovende woorden, zodat ze opsprong en naar het raam liep. Ze schoof de gordijnen opzij waardoor het grijze ochtendlicht de kamer in stroomde.

'Hoelang bent u van plan in Darbury te blijven, kapitein?'

'Totdat ik een geschikte regeling voor de verzorging van Lucy heb gevonden, langer niet. Uiterlijk over een maand moet ik mijn taak weer opnemen. Ik hoop voor die tijd alles geregeld te hebben.'

Een maand. Ze beet op haar lip en liep naar de secretaire toe. De brief lag nog exact waar ze hem had neergelegd. Ze roffelde er even op met haar vingers. Het kon niet langer wachten, straks verloor ze de moed nog. 'Ik denk dat ik u daarbij kan helpen.'

Hij keek haar belangstellend aan. 'Ik stel elke hulp bijzonder op prijs. Sinds mijn aankomst in Engeland heb ik twee kindermisjes gesproken. Geen van beiden kwam erg bekwaam over.'

In ieder geval lijkt hij bereid een voorstel te overwegen. Ze haalde diep adem. 'Ik heb Katherine twee zaken beloofd voordat ze overleed. In de eerste plaats moest ik u dit geven.' Amelia hield de brief op.

Kapitein Sterling starde naar de envelop. Toen hij hem van haar wilde aannemen, zag Amelia dat er een dik, paars litteken over de rug van zijn hand liep en onder zijn manchet verdween. Zo te zien was het litteken nog niet zo oud. Ze wendde haar blik af en drukte de brief in zijn hand.

Hij draaide de verzegelde envelop om om te zien wie de afzender was. De blik op zijn gezicht verstarde. Even stond hij

bewegingloos en zette toen een stapje in haar richting. ‘Van mijn vrouw?’

‘Ja. Ze heeft hem een paar dagen voor ze stierf geschreven. Het was haar verzoek dat ik hem rechtstreeks aan u zou geven.’ Ze ging verder toen hij geen antwoord gaf. ‘Ze was bang dat de brief u niet zou bereiken als hij per post verstuurd werd.’

De kapitein staarde naar de brief met opeengeklemd kaken en een peinzende blik. Daarna keek hij op van de ongeopende brief naar zijn dochter en vervolgens naar Amelia. Maar zelfs toen hun blikken elkaar kruisten, had Amelia het gevoel dat zijn gedachten mijlenver weg waren. In ieder geval leek hij dwars door haar heen te kijken.

Hij stak de brief ongelezen in zijn zak. ‘U zei dat u twee zaken beloofd hebt, juffrouw Barrett. Wat was de tweede?’

Amelia nam weer plaats in de stoel tegenover haar gast. Ze wachtte even met antwoorden tot ze zichzelf weer in de hand had. ‘Ik heb haar beloofd om Lucy niet aan haar lot over te laten. Nooit.’

Hij trok een donkere wenkbrauw op maar zweeg.

‘Als u ermee instemt ben ik bereid om die belofte gestand te doen. Ik heb de afgelopen negen maanden na kunnen denken over een geschikte manier. Ik heb een regeling bedacht die volgens mij voor alle betrokkenen de beste is.’

Hij boog zich voorover en plantte zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Wat is uw voorstel?’

Ze klemde haar gevouwen handen in haar schoot. ‘Aangezien u afkomstig bent uit Darbury weet u misschien dat ik Winterwood Manor zal erven.’

Hij knikte zonder zijn blik van haar af te wenden. Hij keek nu niet langer door haar heen.

‘Toen mijn vader dit landgoed kocht, lang voor zijn overlijden, was het zeer verwaarloosd. Hij wilde niets liever dan het in zijn oude glorie herstellen, een droom die ik nu ook koester. Ik ben zijn enige kind, er zijn geen andere erfgena-

men, zodat Winterwood van mij wordt wanneer ik trouw. Tot dat moment blijft het in handen van mijn oom.'

De rest van haar woorden rolde zo van haar tong; heel anders dan ze had gerepeteerd. 'Ik zou graag willen dat Lucy hier met mij kwam wonen. Het zal haar aan niets ontbreken. Ze krijgt de beste gouvernantes en de mooiste kleren. En een aanzienlijke bruidsschat, als het zo ver is.'

De kapitein zette grote ogen op. Hij staaarde haar zo verbluft aan dat ze er verlegen van werd. Ze sloeg haar ogen neer en wachtte ademloos op zijn antwoord.

Eindelijk begon hij te praten. 'Als ik eerlijk ben had ik vooral gehoopt dat u me advies kon geven.'

Amelia slaakte een zucht. Aandachtig streek ze de kanten zoom van haar jurk glad. Wat ze nu wilde zeggen zou ze zorgvuldig moeten formuleren. Daarmee stond of viel het welslagen van haar plan.

'U moet weten dat Lucy me niet tot last zal zijn. Nooit. Maar... er is wel iets wat een permanent verblijf op Winterwood voor haar in de weg staat. Ik moet voor mijn vierentwintigste verjaardag getrouwd zijn, anders gaat de hele erfenis over op een van mijn verre familieleden. Mocht dat gebeuren, dan heb ik niets: geen huis, geen geld en geen middelen om voor een kind te zorgen...'

Haar stem stierf weg. Ze schoof dichterbij hem toe en sprak met onzekere stem verder. 'Ik ben momenteel verloofd met Edward Littleton uit Dunton. Mijnheer Littleton heeft me echter duidelijk te verstaan gegeven dat Lucy niet op Winterwood kan blijven wonen als we eenmaal getrouwd zijn.'

Amelia kon niet langer stil blijven zitten en sprong overeind. 'Kapitein,' zei ze terwijl ze een stap in zijn richting deed, 'ik heb de afgelopen negen maanden voor Lucy gezorgd. Ze is me inmiddels zo lief als was het mijn eigen kind. Ze betekent meer voor me dan honderd Edward Littletons en dui-

zend Winterwoods. U moet me geloven: ik ben overal toe bereid om te verzekeren dat zij de beste zorg ontvangt.'

De kapitein stond op en rekte zich uit. 'U zei dat u een voorstel had, juffrouw Barrett.'

Amelia merkte dat haar handen trilden en ook het beven van haar lippen kon ze niet bedwingen. 'Als ik voor Lucy wil blijven zorgen als u weer in dienst treedt en als ik Winterwood wil erven zodat ik over de middelen beschik om Lucy te geven wat ze nodig heeft, zal ik binnen enkele weken met iemand anders moeten huwen dan met mijnheer Littleton.'

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Wat stelt u precies voor?'

'Met u, kapitein Sterling. U en ik moeten met elkaar trouwen. Onmiddellijk.'

‘Een superromantisch, toegankelijk boek, dat liefhebbers graag in de vakantieoffer zullen stoppen.’

— NEDERLANDS DAGBLAD —

De erfgename van Winterwood

Engeland, 1814. Amelia Barrett, de erfgename van een oud landgoed, belooft haar stervende vriendin dat zij voor haar dochtertje Lucy zal zorgen. Daarmee haalt ze zich echter de woede van haar familie en vooral van haar verloofde Edward op de hals. Amelia ziet nog maar één oplossing: ze moet trouwen met de vader van het kind, kapitein Graham Sterling, een man die ze nog nooit heeft ontmoet.

Graham is geschokt door het onverwachte en brutale aanbod van Amelia. Hoe durft ze? Toch beseft hij dat hij haar maar beter te vriend kan houden.

Iemand zal immers voor de kleine Lucy moeten zorgen als hij straks weer op zee is.

Maar dan wordt Lucy ontvoerd. De enige aanwijzing die Graham en Amelia vinden is een slordig geschreven briefje waarin om losgeld wordt gevraagd.

Nadat **Sarah Ladd** de klassiekers van Jane Austen en de zusters Brönte had verslonden, wilde ze zelf een roman in de Regency-stijl schrijven. Met inmiddels al meerdere romans op haar naam, verschijnt haar succesvolle debuutroman *De erfgename van Winterwood* nu opnieuw.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 978 90 43531627 NUR 342

9 789043 531627

www.kokboekencentrum.nl